

Muntele Retezat

George Coșbuc

Muntele și-acum ascunde
Între nouri fruntea lui;
Trăsnet când prin stânci pătrunde
Dintre stânci și-acum răspunde
Vulturul-ngrijat de pui.

Fiarele și-acum își cată
Sus prin codri adăpost,
Turme când pe culmi s-arată
Însă vârful-i niciodată
N-o să fie cum a fost!

Că pe culmi atunci, pe creste,
Uriși trăiau cumpliți,
Cu copii și cu neveste.
Noi știm numai din poveste,
Că-s acum de mult pieriți.

Ici, pe-un munte, câte unul,
Altul colo-n pisc era;
Când vorbea, urla ca tunul;
Când fugea pe culmi nebunul,
Sub el locul tremura.

Noi le știm, românii, toate,
Că trăiam și-atunci pe-aici.
N-aveam grija lor, nepoate:
Le păream prin vale poate
Niște biete de furnici.

Și trecură vremi, trecură,
Urișii puținței
Tot mai repede scăzură.
Cei din urmă cari văzură
Sfântul cer, îi știm pe trei.

Un flăcău și două fete;
Nimeni altu-n lung și-n lat.
Ele-umblau nemângâiate
Și-ntre ele-o ceartă dete,
Cui să-i fie el bărbat?

Prețul fu, ca-n vremi trecute,

O cetate-n munți la nori:
Care-o va clădi mai iute.
Deci clădiră pe-ntrecute
Mânioasele surori.

Dar în dimineața-n care
Cea mai tânără-și avea
Gata turnul ei cel mare,
Cealaltă-n supărare,
De pe-alt munte cum privea,

Fier de plug luând în mână,
Azvârli spre turn cu el,
Și-a izbit așa păgână
Zidul cel de-o săptămână.
Retezându-l așa fel,

Că și culme și cetate,
Cu flăcău și fată-n zbor,
Toate fost-au spulberate
Și prin văi întunecate
S-a nălțat mormanul lor.

Ea, cea singură-n viață,
Hohotind porni acu
Și-a pierit pe culmi prin ceață
Dintr-această dimineață
N-o știm ce se mai făcu.

Noi, românii, știm aceste,
Că pe-aici ne-avurăm rost
Când trăiau căpcăuni pe creste:
Multe știm, că multă este
Vremea de când știm ce-a fost.

Vezi pe-un deal acolo satul?
Dealu-ntreg e un mormânt:
Piscul ras din Retezatul.
Moarta fată și-ngropatul
Uriaș acolo sânt!